

Nu transformați izolarea și distanțarea „socială” în lespezi...

Cezar Adonis
Mihalache

Ziua Armatei, nu!...
Ziua Veteranilor, nu!...
Acum nici Ziua
Națională?!... Nici ea nu tre-
buie să mai fie celebrată,
nu?!... Fără îndoială,
aroganța, nesimțirea și im-
postura unor decidenți
nealeși de noi atinge deja
un prag periculos... Și ne
apropiem de o linie... Dar

rostul... Ei decid ce și cum
mai putem celebra... Prin
simple hotărâri, au transfor-
mat Constituția într-o
broșură a existenței noastre,
legea supremă fiind astăzi
hidoasa lor culegere de de-
cizi și hotărâri... Nu unele
„sanitare”, ci de igienizare a
societății civice, a
așteptărilor noastre, a rolu-
lui pe care să nu ni-l mai de-
cidem singuri...

Ziua Națională a
României devine astăzi un

venind ochiul închis
(ne)public al zilei de
mâine... Doar că Armata
Română este a țării... Ziua
Națională este a noastră...
Nu a acestor grupări tot mai
clar organizate întru lichidarea a tot ceea ce e româ-
nesc...

Și totuși, se pot găsi
încă soluții!... Așa că lăsați
Armata Română să defileze
de 1 Decembrie! Să fie în
stradă pentru noi! Sunt
destule bulevarde, piețe și

Amurgul democrației americane...

George
Petrovai

În urmă cu câteva zile,
americani și-au dat voturile – în
manieră clasică și prin
corespondență – celor doi
bătrâni competitori pentru
funcția supremă în stat, care,
odată instalat la Casa Albă,
devine (măcar teoretic) cel mai
puternic om de pe planetă: re-
publicanul Donald Trump (74
ani) cu intenția de-a câștiga al
doilea mandat și democratul
Joe Biden (78 ani). Vasăzică, o
veritabilă gerontocrație, lucru cu
prisosință dovedit de anostele
confruntări ale celor doi din
campania electorală, în special
prin lamentabila prestație a
găunosului și necușerului fost
vicepreședinte din „iepoca”
Barack Obama... Ei bine,
convinși/mințiți de atotputernica
mass-media de peste Atlantic
cum că Statele Unite reprezintă
paradisul democrației și
libertății, iar prin aceasta „farul
călăuzitor” (sic!) al omenirii în
aproape toată istoria sa
bicentenară, pământeni (sau,
mă rog, grosul acestora) se
așteptau ca alegerile
prezidențiale din noiembrie
2020 să se desfășoare șnur,
adică să respecte suspecta
cutumă a celor anterioare: în-
vinsul să nu miște în frontul
demonocrației (dimpotrivă, să
recunoască public că a pierdut
în confruntarea „ireproșabilă” cu
contracandidatul său), iar
învingătorul să fie anunțat ofi-
cial și, desigur, după numărarea
tuturor voturilor, nicidecum
presa să fie aceea care-l
declară președinte pe unul din-
tre ei (ăsta a fost J. Biden), mai
înainte de încheierea procesu-
lui de numărare și de
soluționare juridică a
contestațiilor înaintate de ad-
versar. Taman asta se întâmplă
acum în Statele Unite: deși
presa globalistă (a se citi,
aservită cartelurilor farmaceu-
tice și petroliere) l-a făcut
președinte pe Joe Biden (cum
spuneam, mai înainte de
numărarea atentă a tuturor vo-
turilor), iar obedienții șefi de
state din întreaga lume (mai
puțin din Rusia, Turcia, Arabia
Saudită etc.) s-au grăbit să-l fe-
licite pe „învingător”, Donald
Trump susține sus și tare că lu-
crurile nu pot să rămână așa,
doarece el și echipa lui dețin
probe zdrobitoare despre uriașa
fraudă la care s-au dedat
democrații cu votul prin
corespondență (cică au „votat”
o mulțime de morți), de regulă
în statele unde – mai înainte
de pornirea acestei
mașinării/mânării – conducea
detașat, pentru ca la final scorul
ba să fie foarte strâns, ba chiar

să fie întors de democrat. Păi
da, căci este anul pandemiei și
al rebeliunii americane
(răufăcătorii protestatari se
declară adepții unui „liberalism”
rezultat din aberanta împletire a
fascismului cu bolșevismul), re-
beliune finanțată și dirijată din
umbră de democrați, iar prin
unele declarații și decizii luate,
Trump a făcut dovada unui
președinte atipic – exploziv (ce-
i în gușă și-n căpușă),
încăpățânat, incontrollabil, im-
previzibil și, mai ales, extrem de
incomod nu numai pentru ad-
versarii politici, și și pentru mulți
dintre preținșii săi amici. La
drept vorbind, năbădiosul „rățoi”
putea să-și adjucece la pas al
doilea mandat de președinte, în
primul rând dacă nu punea in-
teresele națiunii americane mai
presus de cele globaliste, apoi
dacă nu și-ar fi permis (!) să ia
la puricat enorma afacere
„Covid-19” (mășți, echipamente
de protecție, ventilatoare,
medicamente, viitorul vaccin),
intervenția lui putând să
cauzeze serioase prejudicii
corporațiilor ce conduc lumea,
în mod deosebit celor farma-
ceutice. Iată de ce atotputer-
nicele carteluri au reacționat
prompt (firește, sub umbrela
demonocratică a votului
cetățenilor) și categoric: i-au
dovedit lui Trump că doar în
plan teoretic este cea mai
importantă sculă a planetei
(contestația unui cetățean
american oarecare ar fi fost la
șanc luată în considerare și
rezolvată) și au demonstrat în-
tregii lumi că pot să facă
președinte din oricine, oricât ar
fi acesta de bătrân, ramolit, fără
har și minte, ba chiar de-ar fi
susținut un măturoi sadea. Că
doar nu Joe Biden, de-o fi să
ajungă la Casa Albă, va con-
duce Statele Unite, la fel cum,
în al patrulea mandat, n-a con-
dus paralizicul de Franklin D.
Roosevelt...

N.B.: Promisiunea lui J.
Biden că va fi bunul președinte
al tuturor americanilor, m-a
făcut să zâmbesc, întrucât mi-
am amintit că, în romanul După
noi, potopul!, scriitorul ceh
Josef Toman îl pune pe degen-
eratul Caligula să facă poporu-
lui roman o foarte
asemănătoare promisiune: „Voi
fi un domnitor bun, veți
vedea...” Și, într-adevăr, au
avut ce vedea până în anul 41
e.n., când Cassius Chaerea,
comandantul pretorienilor
(uriașa gardă a împăratului) l-a
ucis pe Caligula, pentru ca tot
pretorienii să-l proclame
împărat pe Claudius, unchiul
mătrășitului. Nu spunea Emi-
nescu că „Toate-s vechi și nouă
toate”?

nu riscul a ceea ce ne poate
aștepta dincolo de aceasta
trebuie să ne îngrijoreze, ci
faptul că nu ne-am mai
putea întoarce, prin fiecare
cedare, prin fiecare ac-
ceptare, prin fiecare
indiferență în fața acestor
decidenți transformați în
abuzatori de guvernare,
zidul dintre ei și nicăieri,
unde ne împing aceste
otrepe, devenind tot mai
înalt... Iar noi tot mai
mărunți, tot mai timorați de
propriile fricii izvorâte din tot
mai puținele întrebări pe
care avem curajul, nu a le
rosti public, ci măcar a le
orându-i în gânduri... Și
riscăm să ajungem atât de
mici în curajul asumării încât
măștile să nu ne mai
acopere doar buzele, pentru
a nu se vedea ce rostim, tot
mai stins, tot mai mărunț, ci
și ochii, urechile... Practic,
transformăm „niște” nealeși
în decidenți care se apropie
tot mai mult de esența ființei
noastre... Și nu doar că
schimbă regulile jocului, ci
sunt pe cale să înlocuiască
însăși piesele... Funcționari
publici, fără tangență directă
cu alegerile noastre,
trasează linii ce ne schimbă

ceremonial al lor... O
desfătare a privirilor lor de-
parte de noi... Doar că Ar-
mata Română nu este o
trupă de concert cu ușile în-
chise... Nu ființează și
defilează pentru ei, pentru
poftele lor de aroganță și
autosuficiență...

Decizia de a limita
manifestările de Ziua
Națională, de a permite
prezența unui număr presta-
bilit de participanți, și nu
simplii oameni, ci
guvernanți, politicieni și părți
din clicile lor, un număr sta-
bilit de către „decidenți”,
reprezintă măsura aroganței
de cârmuire. Și constituie
acel punct în care nici
măcar nu mai suntem
împinși în țarcuri, pentru a
privi fie și de la distanțe tot
mai asociale, nonsanitare, ci
de-a dreptul înlăturați...

Azi suntem trimiși să
vedem la televizor acele
ceremoniale „distanțate”
de noi tocmai pentru a ne
diminua și destructura fibra
națională... Iar mâine, pe-
semne, vom fi izgoniți pe
platformele web pentru a
urmări ceea ce decid ei că
mai avem dreptul de a
vedea, „zoomul” web de-

piățete în care poate fi
prezentă în hainele de
sărbătoare pentru a permite
participarea, în condiții de
siguranță sanitară, a cât mai
mulți români... Să fie
prezentă măcar acolo unde,
după alegeri, probabil că o
vom găsi trimisă „la datorie”
de către guvernanți, pusă să
controleze următoarea
carantină... Și este dreptul
nostru de a fi și noi în stradă
pentru a vedea poate singu-
rul izvor de speranță al zilei
de mâine... De aceea,
încercați să transformați
„distanțarea socială” într-un
pretext din care să zidiți
cărămizile pe care să le
puneți între țară și reperatele
ei! Căci s-ar putea ca ace-
tea să vă devină vouă
lespezi... În fond, nu uitați
că am mai strigat o dată:
„Armata e cu noi!”...

Tatăl poetului Ștefan Octavian Iosif, eroul unei manifestații românești la 1848 în Odorheiu Secuiesc

Vasile
Lechințan

Una dintre cele mai luminoase bucurii spirituale pe care le-am trăit la Biblioteca Centrală Universitară din Cluj prin anii '80 a fost cercetarea minunatei publicații românești din secolele XIX-XX, de până la Marea Unire din 1918, "Gazeta Transilvaniei", fondată de Nestorul presei naționale, George Barițiu. Grație minunatului colectiv de la această bibliotecă, astăzi, "Gazeta Transilvaniei" se poate citi pe internet, în cadrul Bibliotecii Digitale BCU Cluj, la rubrica Publicații. Sigur că nu poate fi același lucru cu aplecarea asupra "Gazetei" în formatul original, care te pune în priză directă cu epoca, dar pentru informații necesare e deosebit de utilă și această formă digitalizată. Eu am avut prilejul și privilegiul de a o cerceta sub forma originală, pentru că în anii '80 încă nu era în forma electronică.

Printre constelațiile de bucurii ale cercetării de atunci, a fost și aceea a unei povești românești frumoase petrecute în Odorheiu Secuiesc în chiar „primăvara

popoarelor", la 1848, al căruui erou a fost tatăl poetului Ștefan Octavian Iosif, Ștefan Iosif, atunci student la Liceul catolic din Odorhei, devenit ulterior director al Gimnaziului român din Șcheii Brașovului și profesor de elină și germană. Cu un tată pasionat și cunoscător de limbi străine, Ștefan Octavian Iosif (1875-1913) (vezi foto) a tradus din H. Heine, P. Verlaine, W. Goethe, F. Schiller, H. Ibsen, Al. Petofi, R. Wagner, W. Shakespeare, Corneille, La Fontaine ș.a. Care a fost, așadar, atitudinea lui Ștefan Iosif tatăl într-un moment de răscruce al istoriei Transilvaniei aflăm din relatarea pe care a publicat-o în „Gazeta Transilvaniei” din 1909, sub titlul „O scenă tragic-comică din 1848”. Scrie că la 1848 era elev în clasa a doua gimnazială la Gimnaziul romano-catolic din Odorheiu Secuiesc, numit de români Odorhei sau Odrhei. Despre locuitorii târgului spune că erau în principal secui liberi, „domni (nemeși) și meseriași, în prevalență argăsitori de piei de boi” și „meseriași organizați în bresle (țehuri), cizmari, măcelari, curelari etc”. Comerțul era, cu puține excepții, în mâinile arme-

nilor și a câtorva negustori aromâni, sau macedo-români, unul din familia Trache era chiar arendașul primului hotel din centrul orașului. Aromânii fiind „buni creștini ortodocși”, slujbele religioase le ținea tatăl său (al lui Ștefan Iosif), preot în Cața. În anul 1848 se găseau la Gimnaziul romano-catolic din Odorheiu Secuiesc trei români: povestitorul, Ștefan Iosif, vărul său Ioan Popovici (Popescu) și în ultima clasă fiul preotului ortodox din Crihalma (BV), Ion Pop. Și la Colegiul Reformat din localitate era un elev român. Primăvara popoarelor l-a prins pe Ștefan Iosif elev în anul II și era la internatul numit Seminarium, cu plata de 30 de florini de argint pe an. La acest internat erau vreo 60 de elevi. În internat și în școală „toată instruirea se concentra în învățarea teoretico-practică a limbii latine, în care noi, românii, eram mai tari ca colegii noștri săcui”, istoria patriei se preda în latinește, se învăța scrierea în limba latină și aveau ore de limba maghiară. Relatează apoi că și în Odorhei, începând din luna martie, au sosit vești de libertate, s-au ținut adunări în piață, „la care

căscam și noi, elevii, gura”. S-au afixat cocarde tricolore maghiare, dar catolicii erau „mai dinastici ca reformații”, adică țineau cu împăratul. În urma unui incident întâmplat la seminar, acesta se închise și tânărul Ștefan Iosif și-a găsit chirie la o gazdă din oraș, unde fetele gazdei le-au pus în piept și la români cocarde ungurești. „Într-o duminică din [luna] maiu [1848], mergeam ca de obicei la bisericuța unită [greco-catolică] din loc. După finirea serviciului bisericesc, părintele Boier ne cheamă în casă, întrebându-ne de unde eram și cum noi, ca băieți de român, purtam cocarde ungurești. Preoteasa, și mai isteată, și mai fără rezerve, ne spune verde că să lepădăm aceste cocarde, în locul cărora ea ne va face naționale românești, căci și românii au colorile lor naționale. La moment ticlui buna femeie cocarde din colorile vechi transilvănene și ne invită ca pe pălăriuțe să ne punem noi panglici cu aceleași colorii. De aci înainte noi purtam cu fală printre săcui aceste drăgălașe însemne, pe atunci neoprite de nime-nă. La întrebările colegilor noștri, că ce colorii sunt acelea, le răspundeam cu mân-

drie că aceste sunt colorile noastre românești. Ei dădeau din umeri, unii, mai naivi, admirau frumusețea cocardelor noastre, dar prietenia și armonia colegială nu se conturbă cât de puțin. Într-o zi, un coleg mai țiños îmi zice: Știi mă, Jozsef, că pe vlădicii voștri i-au spânzurat de porțile Clujului? Eu îi reflectai brusc: Minciună proastă săcuiască, căci așa ceva nu se poate, căci și noi, românii, avem să ne bucurăm ca și voi de libertatea din țară. Cu atât se încheie cearta și noi ramaserăm tot prieteni, ca și mai înainte”.

Aceasta era, în linii mari, relatarea tatălui poetului Ștefan Octavian Iosif din „Gazeta Transilvaniei” din 1909. (Integral am publicat-o în „Adevărul Harghitei” din 9 februarie 2000.) Avem astfel un microman al epocii de atunci, când încă nu veniseră timpurile negre ale războiului civil din toamna anului 1848 – prima parte a anului 1849, datorat exclusivismului etnic maghiar promovat de ideologia revoluției ungare.

„O Românie fără hoție”, dar construită pe minciună?

Ionuț
Țene

E o lozincă pe care o văd pe numeroase bannere și pancarte, pe străzi: „O Române fără hoție”. Cred că toți românii cinstiți sunt de acord cu aceasta, deși obstinația cu care o formațiune politică o folosește mă face să mă gândesc serios mereu la zicalele poporului român. Viața și experiența mea de istoric m-au învățat că proverbele populare sunt adevărate. La „O Române fără hoție” s-ar potrivi zicala „Hoțul strigă hoțul”? Trecutul istoric m-a educat că, în general, cei care strigă hoții, ca o obsesie, sunt în general cei mai mare hoți? În general, numeroși frustrați că nu sunt bogați și nu au mai mulți bani sau bogății și cei care văd doar „paiul din ochii altora și nu bârna” din ochiul lor strigă din toți rărunchii: hoții, nu neapărat că vor o lume mai cinstită, ci din invidie că nu pot fura ei sau nu sunt mai bogați. Sunt destule cazuri, când unii dintre cei care ieșeau la proteste pentru justiție erau mai apoi arestați pentru

evaziune sau furtișaguri. Așa că, pe mine, propaganda și ideologia, cu „hoții altora, dar nu ne vedem bine de hoții noștri” nu mă mai impresionează.

Toți vrem o lume corectă și cinstită în societate și politică, practici de bună purtare etică și totuși de la un partid, care clamează pe toate gardurile „România fără hoți”, avem în primire un mare mincinos, care este tot un fel de hoție. Dar de data aceasta minciuna publică este mai de loc sancționată de presa și societatea civilă cu epoleți. Dacă era vorba de alt partid, deontologii și presa țipau pe toate ulițele media din toți rărunchii. Doi profesori universitari din București, Ciprian Dobre, care este prodecan la Facultatea de Automatică și Calculatoare, respectiv Traian Rebedea, de la Universitatea Politehnica București, îl acuză pe noul primar al Brașovului că și-a falsificat CV-ul, scrie Newsbv.ro. Informația referitoare la CV-ul lui Coliban apare, de altfel, și pe Wikipedia, iar edilul a recunoscut ulterior că și-a „editat” informațiile. „Vai de

România fără hoție – pentru că este o hoție să minți că ai o diplomă. Dl. Coliban, aproape 20 de ani ați mințit că sunteți absolvent al A&C. Acum ștergeți repede urmele. Mă întreb dacă un om care minte de 17+ ani este un om nou, care va aduce schimbare reală în România. Și oare mai este întreg la cap sau este un om frustrat, dacă a trebuit să mintă atâta timp? Vă dați seama că poate acum află toate rudele și cunoștințele sale adevărul”, a scris pe Facebook Traian Rebedea. Primarul Coliban și-a modificat declarația precizând că nu are licență. „A mințit ca să fie votat și a făcut fals în declarații oficiale pe senat.ro. Sper să se sesizeze și Parchetul, să verifice dacă nu e cumva fapt penal. Eu chiar nu cred că toți politicienii sunt hoți sau corupți. Mentalitatea asta a noastră că totii sunt hoți peste tot strică mult. Așa zic și plagiatorii, și cei care își fac treaba de mântuială, este foarte facil să justifici orice prin «toți fac asta», a mai comentat Rebedea pe Facebook. Și prodecanul de Facultății de Automatică și Calculatoare,

Ciprian Dobre, confirmă informațiile apărute despre primarul brașovean. El a precizat că noul edil al Brașovului nu doar că nu a absolvit, cu sau fără licență facultatea, ci a fost și exmatriculat. „Nu îl cunosc și nu am nimic cu el. Dar cum să spui că ești absolvent al Facultății de Automatică și Calculatoare din UPB, dar, de fapt, să figurezi că ai fost exmatriculat și nu ai susținut licența?”, s-a întrebat retoric Dobre. „Domnul Allen Coliban a început în anul 1998 studiile, le-a întrerupt de mai multe ori, iar în anul 2009, în anul 5 de facultate, a fost, în final, exmatriculat cu decizia UPB nr. 177 din 19.03.2009, din cauza faptului că nu a promovat un număr de discipline în final. El, după 2005, nu a mai cerut să refacă. UPB îi incurajează pe studenți și nu îi exmatriculează imediat, pentru că se pornește de la ideea că poate totuși se întorc la studii. Doar că, în cazul domnului Coliban, din 2005 până în 2009 nu a mai dat vreun semn”, a explicat Dobre pentru „Adevărul”.

Edilul brașovean a încercat să explice situația pe pagina de internet col-

ibanprimar.ro și recunoaște că a editat ulterior informațiile. Pe bună dreptate, scriitorul Stelian Tănase s-a revoltat sancționând ferm minciuna și cerând demisia edilului brașovean. În orice țară civilizată din lume un mincinos în documente publice și în CV și-ar fi dat demisia și ar fi sancționat de parchet. La noi șeful de partid al primarului Brașovului tace? Mă rog este ca în Caragiale „hoții noștri sunt mai cinstiți decât hoții lor”? Observ că minciuna face reforma morală a noii generații de politicieni. Pare că România nu mai are nicio șansă să aibă politicieni cinstiți în fruntea comunităților. Țara noastră se cufundă într-un marasm moral, iar reformatorii în politică nu se mai numesc hoți, ci mincinoși? Cu minciuna se poate defila în fruntea administrației locale? Aceasta e evoluția politică a noii generații reformiste: de la hoție la minciună? Pe mincinoși nu-i mai vede nici justiția, nici presa deontoloagă și nici ofițerașii pensionați la 44 de ani.

Profeții pandemiei...

*Grid
Modorcea*

Deunăzi, am asistat la o răbufnire într-un magazin a unui om în vârstă care nu voia să-și mai pună masca, strigând:

– Până când? Cât o să vă mai bateți joc de noi!? Rușine savanților! Omenirea îi plătește de mii de ani și nu-s în stare să descopere un leac, să vindece o boală! Ce civilizație e asta? Plătim medici, plătim spitalele, iar ei în loc să-și facă treaba, să vindece oamenii, o fac pe profeții! S-a împânzit lumea de profeții! Rafila, cine-i Rafila? Tătaru? Alt profet. Arăfăt? Alt mincinos! Aștia ne omoară, fraților, cu zile! Nu-s în stare să dea o soluție, un medicament, un sfat omenesc, dar cum deschid gura, emit profeții, date catastrofice, vomită epidemii, că vom purta măști încă zece ani, că în 2021 va fi apocalipsa, că de Crăciun va fi vai de Maica Domnului, care nu-l va mai naște pe Iisus decât cu masca de protecție pe figură! Rușine savanților! Rușine medicilor! Ați ajuns profeți de date, de statistici! Și acum cerșiți voturi pe la uși, pe la ferestre! Așa cum ne dați voi soluții, așa o să vă dăm și noi voturi!

Și a arătat cu degetul mijlociu în sus, a trântit ușa și a plecat cu masca sub bărbie, ca un teuton cu coiful căzut.

Sigur, bătrânul are dreptate, ne-au invadat profeții de statistici. Guvernării pandemiei joacă un teatru prost, adică sinucigaș. Se vede de la o poștă că urmează un scenariu criminal. Când erau două mii de îmbolnăviri pe zi, era catastrofă, la șase mii, apocalipsă, iar profeții arafeți au prevăzut că vom ajunge la zece mii. Am ajuns și ce se întâmplă acum, domnilor profeți? V-ați propus să ajungem aici. Asta era sarcina raportărilor. Am depășit și această cifră. Acum nu mai au cuvinte catastrofice, s-a epuizat vocabularul și au dat-o pe alte măsuri, închid piețele! Adică îi atacă direct pe producători, atacă grija pentru hrană, pentru sănătatea oamenilor! Ce mizerie fără nici o rațiune! Ba marele Klausfobie a decretat că dacă bolnavii de coronavirus nu se vindecă la noi, are soluții, îi trimitem în alte state, fiindcă déjà are contracte! Toate aceste manevre înseamnă bani, tergiversări, diversiuni. Și în

acest timp, oamenii mor pe capete!

Românii sunt în mare derută, mai ales acum, cu măștile pe față. Țara era și așa buimacă, acum arată și fantomatic. Când ies în parc, parcă văd mișunând fantome. Și așa românii erau în eclipsă, acum sunt la propriu, nu mai au chip. Zilele trecute a fost ceață, tocmai bună pentru fantome. Profețiile SF încep să prindă și la noi contur.

Ce a generat pandemia? O egalizare a oamenilor. Ceea ce este o crimă la adresa creației. Natura nu a făcut ca două frunze să semene într-un copac. Și cum poate fi savantul egal cu gunoierul? Cum poate directorul fabricii să fie egal cu portarul? Acesta a fost idealul comunist. Nu s-a putut. Se poate acum. Simplu, prin purtarea măștii. Cu mască, nu mai știi care este savantul, și care gunoierul. Această realitate este moartea democrației, care și așa era în convalescență. Este o dictatură din care nu ne poate salva nimic. Diriguitorii pandemiei sunt în totală derută, fiindcă gestionarea fenomenului a scăpat total de sub control. Ei iau măsuri arbitrare, după ureche, se contrazic de la ceas la ceas, nu sunt siguri pe nimic, orbecăiesc, mai ceva ca în „Parabola orbilor” lui Bruegel. Dacă undeva s-a găsit soluția cu vaccinul, hopa Klausfobie deschide gura că o să vină și la noi vaccinul miraculous la... Paștele Cailor!

Nu mai există nici soluția unei corespondențe cu măsurile occidentale. Ca și deșeurile occidentalilor aruncate în România, pe căi frauduloase, așa se va întâmpla și cu pandemia. România va deveni goapa de gunoi a epidemiei. Tot ce e rău la occidentali, se va revărsa la noi. Oare noi, ca buni pateneri, vom suporta toate umilințele?

Avem un președinte care emite și el profeții, din când în când, când se trezește din amorie. La un moment dat, a spus că e nevoie de o schimbare radicală a statului! A spus asta! Dar nu a făcut nimic. Probabil cineva i-o fi spus că scribarea asta radicală trebuie începută cu el și a tăcut. Da, e nevoie de o schimbare radicală, să se termine cu profeții mincinoși, pe care îi demasca încă de acum două mii de ani Sf. Pavel. Să se termine cu birocratizarea excesivă,

care ne sufocă! Sunt atâtea de schimbat! Așteptam o faptă de soi, un „lucru bine făcut” de la dl. președinte, dar nu a venit. Nu poți să pui nici o bază în vorbele lui. Unde sunt cele peste 100 de miliarde euro oferite de UE, pe care el ni le-a anunțat în luna iulie? A re-luat recent problema, când, împreună cu Orbecăciunile prim, ne-a oferit o listă unde vrea să fie investiți acești bani. Dar în nici unul dintre cele 20 de puncte, nu apare cuvântul cultură. Cum să conservi identitatea țării fără cultură?

Nu am citit să existe undeva, într-un colț de gând, ideea de a investi o sumă modică pentru a crea Templul Muzicii, atât de necesar Festivalului „George Enescu” și poporului român.

Și pentru că tot suntem bombardați de profeții, am să-i ofer și eu d-lui Iohannis et co. o lecție de cultură. Vă rog să le-o transmiteți, poate învață ceva.

Am văzut la MoMA, celebrul muzeu de artă modernă din New York, o expoziție japoneză despre viitor, cum arată arhitectura viitorului în viziunea unor mari arhitecți japonezi. Expoziția se numea „A Japanese Constellation”, numindu-i din titlu pe Toyo Ito, SANAA și școala lor. Expoziția prezenta lucrări recente ale unor designeri aclamați la nivel internațional, cum ar fi Kazuyo Sejima, Ryue Nishizawa, Sou Fujimoto, Akihisa Hirata și Junya Ishigami.

Era prezentată și o operă pivot a lui Toyo Ito (n. 1941, Seul), „Sendai Mediatheque”, care a fost finalizată în 2001, adică Biblioteca din Sendai, unul dintre cele mai senzaționale temple ale cărții. Am văzut multe biblioteci la viața mea, dar acest spațiu este uluitor prin ideea de transparență, cu care este asociat de regulă spiritul. Este construită din oțel și sticlă pe ideea unor suluri de hârtie, așa cum sunt prezentate diplomele sau epistolele medievale. Stâlpii de susținere ai clădirii sunt aceste forme circulare, supraetajate. Totul pare ca o bijuterie teatrală, de o mare armonie muzicală.

Așa îmi visam să fie și Templul Muzicii de la București, cu coloane ca niște partituri muzicale.

Iată ce trebuie să rețină cei care au pe mână cele peste 100 de miliarde

de euro, că ceea ce domină în această constelație a viitorului nu sunt blocurile de locuit, șoselele, mașinile, resursele energetice, cum te așteptai, ci spațiile culturale, ale sufletului, adică vedeam uluitoare clădiri care sunt biblioteci, teatre, muzee de artă. Așa este creația Muzeul 21 al Centrului de Artă Contemporană, Kanazawa (2004), cu 44 de modele ce variază în scară de la case mici la muzee. Clădirile sunt create prin intermediul intersectării unor spații separate prin perdele translucide. Schițe, modele și imagini dezvăluie invenția structurală, gândirea non-ierarhică, cu noi utilizări de transparență și de luminozitate, care se leagă între aceste spații. Se vorbește în termeni apicoli, de o polenizare încrucișată, manieră care a devenit deosebit de relevantă la începutul sec. 21. Expoziția evidențiază impactul global și inovator al arhitecturii contemporane din Japonia, începând cu anii 1990.

Așadar, o constelație arhitecturală japoneză concepută ca o reflecție asupra transmiterii unei sensibilități vizuale, sugerând un model alternativ descris de arhitecți a fi un „star-system”, bazat, evident, pe individualitatea creatoare, pe originalitatea fiecărei părți a constelației. Ceea ce m-a uluit de-a dreptul a fost Teatrul din Taiwan, o clădire fantastică, ca un buchet de nuferi, cu interioare labirintice. La fel de ingenios era un alt teatru construit sub pământ, în Tokio.

Pe locul unde se află acum Sala Palatului din București, se poate face așa ceva. În jur, este suficient teren, iar spații adiacente se pot crea suficient și sub pământ. MoMA ne-a arătat zeci de construcții ale viitorului. O constelație de felul cum va arăta planeta de mâine populată de om.

La ce distanță se află România față de aceste realități? I-am scris de nu știu câte ori d-nei Clotilde Armand să ia în calcul acest proiect, Templul Muzicii, le-am semnalat oamenilor noi, pe care i-am votat, ca noul primar, Nicușor Dan, dar nici unul nu mi-a răspuns. N-am citit în programul nici unui candidat la noile funcții ale puterii acest punct vital, cultura! Care este viitorul României, d-le președinte? E posibil să fii președintele unei țări timp de 10 ani (acum trec!) și să nu ai nici o

idee asupra viitorului ei, să nu gândești nici un moment utopic?

Avea dreptate bătrânul, acești profeți de paie ne omoară cu zile! Atenție, cei mai afectați de măsuri/restricții nu sunt oamenii bolnavi, ci oamenii sănătoși, pe cei în putere, care vor să facă ceva, să se miște, să muncească, să creeze. Această epocă are pe conștiință faptul că nu a vindecat, ci a îmbolnăvit țara!

E timpul să intrăm în normalitate. Să se termine cu experimentele politice. Omenirea a câștigat un imens capital, ca să luăm ce e mai bun din istorie. Să ne conducă oameni luminați, bine școliți, nu aventurieri. Alde Iohannis trebuie să ia aminte la mesajul celui ales de 74 de milioane de americani, Joe Biden, care a spus: A victory for „We the People”.

De la „A have a dream” al lui Martin Luther King, nu a mai fost un asemenea discurs. Biden a mai spus că vrea să fie președintele tuturor americanilor, că vrea să-i unească, fiindcă poporul a fost dezbinat de Trump, el vrea să aducă din nou Obama la putere, adică grija pentru sănătate și să instituie un program superprofesionist de eradicare a coronavirusului! Acest mesaj umanist, a victoriei pentru „noi, oamenii”, deasupra oricărei vendete politice, este valabil și pentru România, iar românii care merg la vot să-l aibă ca suport de orientare și vindecare.

Opiniile noastre sub „presa” veridicităților admise de Facebook-AFP...

Cezar Adonis
Mihalache

Trebuie să zdrobim sămânța în matca de „marcă” în care (ne) este strecurată acum! Nu să o lăsăm să germineze, hrănită de nepăsarea noastră. Pentru că nu va avea nevoie de prea multe rădăcini pentru a-și miji „colții” într-un viitor în care nu vom mai vorbi doar despre neajunsuri, indiferențe, neputințe... Ci despre dezertare. Or, acum este momentul ca jurnaliștii să arate că sunt gazetari. Că își apără cetatea. Că luptă, nu pentru acronimele instituțiilor lor de presă, ci pentru binele public. Iar singurii „examinatori de informație” ce pot veghea democrația pot fi doar cei ce au de partea lor codurile etice și de deontologie profesională, atitudinea și opinia netrebuind abandonate sub „presa” veridicității unei mărci (încă) neînregistrate, dar instituită aproape până la impunere de către Facebook și „acoliții”...

Am ajuns într-un punct în care, deși, evident, nouă nu ne pasă, informația nu mai este doar o sursă. A devenit cu adevărat o

resursă. Și nu prin ceea ce ar putea produce în sensul „pozitivării” unei societăți, nu în sensul distrării cititorilor, radioascultătorilor, telespectatorilor (pentru că „funcții” anexă în presa de altădată, divertismentul și facilul, au devenit scop și rost în media de astăzi), ci în direcția transformării dinților teșiți ai pseudocorifeilor (politico-administrativi) în garduri înghimpate în așteptările noastre. Și este esențial să nu ajungem să tratăm atât informația din presa clasică, dar și conținutul noilor media, aidoma resurselor pe care le-am cedat... Pentru că, acelea, o dată pierdute, ne-au lăsat doar mai săraci și mai dependenți de alții. Dar informația, știrea, „conținutul” de internet, opinia și atitudinea, fie ele și pe rețelele (asociale) de scandal, de îndușmănire, de frustrări și orgolii, pe acestea dacă le risipim, ne punem singuri un punct final.

Și nu este vorba doar despre reducerea la tăcere a adversarilor ideologiilor de felurite „genuri” și abrevieri. Ci de tăcere. Pe care să nu ajungem peste ani să o șoptim ca neputință

prin colțurile camerelor (nici măcar a birourilor), cu televizoarele tot mai „smart” acoperite cu pături, cu toată inteligența artificială strecurată prin feluritele dispozitive audio-video scoasă din online-ul vieții...

Suntem într-un război informatic... Și suntem într-adevăr și întâia „carne de tun”... Dar nu pentru că am fost puși în fața unor guri de foc ideologic, nu pentru că ni se testează nivelul de acceptare al impunerii a fel și fel de „new age”-uri, ci pentru că noi ne comportăm ca o masă de carne amorfă...

Este prea multă, nu tăcere, căci, în ciuda măștilor, putem încă vorbi, noi le-am transformat în botnițe și lese pentru a a ne justifica lașitatea, este prea multă nepăsare... Vedem cum sunt dezlegate noile haite de hingheri de media... Vedem curentul de opresiune, mâine și represiune, care își asmute ghearele asupra noastră. Sigur, am putea spune (am vrea să o spunem peste ani!), că toate acestea s-au petrecut fără știința noastră. Iar noi doar ne-am trezit într-o neputință devenită botniță. Dar nu este așa. Știm că se

întâmplă. Știm de ce se întâmplă... Dar nu reacționăm... Chiar dacă s-a mers mult prea departe... Chiar dacă cenzura este impusă taman prin instrumentele-viciu de care am devenit prea dependenți... Prin facebookul care anunță că a lansat în România un program de „verificare a veridicității știrilor”, și nu prin cozile de topor de la noi, ci prin colaborare cu instituții media de „afară”... Ce știu însă francezii de la AFP, „aleși” de facebook, despre noi pentru a decide ei ce este fals sau nu?... Pentru a face diferența între informația voit menită a dezinforma și atitudinea, opinia, satira, pamfletul?...

Și nu, nu este nici măcar vorba de o asanare a informației strict de pe rețeaua „socială”... Ținta este mult mai sus. Pentru că nu gurile otrăvite, răutăcioase, provocatoare ale utilizatorilor sunt vizate, ci informația de presă, facebookul vrând să asigure el, și este puțin probabil să facă toate acestea fără acordul guvernărilor, veridicitatea informațiilor la nivel de „pagini și domenii”. Or, una este postarea unui utilizator care se crede cru-

ciat anonim și postează informații aiuritoare și cu totul altceva pagina ori linkul unor ziare și media... Și, mai ales, una este eliminarea postărilor unor utilizatori și altceva vizarea conținutului domeniilor web.

De fapt, suntem în fața unei acțiuni ce seamănă foarte bine cu modul în care a fost activat mecanismul de cenzură al presei în starea de urgență... Facebook vrea să se impună drept examinator de informație, doar acum prin intermediul Agenției franceze de știri AFP... Examinator de informație transformat în decident și cenzor... Pe care, nu ar fi mare mirare, să-l găsim deja „certificat” în strategia de securitate a țării, în secțiunea acelor vulnerabilități generate și reprezentate de presă, să-l găsim acolo pe post de instrument oficial de spălat imaginea guvernării. Cu un „drept de acțiune” ce va anula de facto rostul codurilor noastre de etică și deontologie profesională...

O speranță a românilor sau o victorie a binomului germano-rus?...

Ionuț
Țene

Ca cetățean și patriot român nu mi-a fost indiferentă cursa electorală din Republica Moldova. Față de ceilalți analiști politici și jurnaliști idealști, nu îmi fac iluzii că Maia Sandu va fi un fel de Cuza feminin, care va promova românismul dincolo de Nistru. Sigur că înfrângerea electorală a lui Igor Dodon este salutară, pentru că era promotorul unui statalism și moldovenism periculos pentru România.

Dar nu cred că, în recenta campanie electorală, Igor Dodon mai era „omul rușilor”. Dimpotrivă în ultimii doi ani, Igor Dodon era ignorat programatic de Moscova, care nu mai vedea în el un „cap de pod” spre controlul estului european. „Europenismul” și „globalismul” Maiei Sandu este mai unctuos în relațiile cu partenerii Uniunii Europene. Războaiele hibride se duc acum pe alte planuri.

Sigur că Maia Sandu are o imagine cosmetizată de pro-român, în realitate ea este mai degrabă vectorul politic al

„europenismului” te tip bruxelles, fiind apropiată de Monica Macovei și Dacian Cioloș, ca activistă Renew Europe.

Agenda Maiei Sandu nu este unirea și românismul, ci pare că este satisfacerea sponsorilor eu-

proaspăt, parfumat cu noua ideologie europeană, neoliberală și anti-conservatoare. Dar lucrurile trebuie înțelese în claritatea lor: Maia Sandu nu este promotor al românismului, ci al „europenismului” la Chișinău. Sigur că în această

„omul Moscovei” Renato Usatâi a fost cel care și-a oferit generos voturile prorusă Maiei Sandu. Ca la o comandă toți vorbitorii de rusă și rusofonii din Rep. Moldova au votat cu Maia Sandu.

Sunt multe emisiuni

binom ruso-german în Europa Centrală, doar Macron mai visează că mai contează suficient în organizația europeană? Ca să cred că Maia Sandu are intenții bune spre românism, cred că primul act pe care trebuie să-l semneze: decretul de anulare a interdicției unionistului român George Simion, liderul AUR, de a intra în Republica Moldova.

Apoi să recunoască oficial că, așa-zisa „limbă moldovenească”, este limba română, iar programa din școli să fie cu scriitorii din România, să unească cele două academii într-una singură, iar apoi să candideze în 2024 la președinția României pentru a desființa frontiera ilegală de la Prut.

Dacă nu face aceste lucruri simbolice pentru România, Maia Sandu nu este decât un pion pe tabla de șah germano-rusă, ca în 1939. Sunt curios dacă va declara că este româncă, nu moldoveancă?

ropeni de la Bruxelles și interesele globale și europene ale Berlinului. Ea este vârful, nu al României la Chișinău, ci al Bruxellului? Ea nu a fost ajutată ca să câștige pentru a desființa frontiera de la Prut, ci a duce mai departe interesele politice, ideologice și economice al Comisiei Europene?

Sigur că față de statalismul prăfuit moldovenist al lui Igor Dodon, omul Bruxellului Maia Sandu aduce un aer

marș spre est al Bruxellului pot converge mai multe interese ale României din punct de vedere european la Chișinău, dar nu ca paradigmă, ci ca un vector adiacent. România nu contează în noua ecuație moldovenească. Jocurile le-a făcut Comisia Europeană, Germania și Rusia la Chișinău.

Este evident că Kremlinul a mers pe „mâna germană”, nu pe viziunea retractilă a lui Dodon. Pentru mine nu este ciudat că

înregistrate la televiziunile ruse în care Maia Sandu vorbește într-o rusă perfectă și le prezintă/promite rusofonilor proiectul său politic. Mai mult, oamenii fostului partid democrat oportunist al lui Plahotniuc au votat cu Maia Sandu, iar Usatâi ia dăruit un imens buchet de trandafiri galbeni Maiei Sandu în ziua victoriei cu care aceasta a defilat mândră la conferința de presă.

Victoria Maiei Sandu este de fapt succesul noului